

Editörün Notu: Aşağıdaki bu makale Bob Avakian'ın mimarı olduğu yeni komünizm taraftarları tarafından kaleme alınmıştır. Hakim sınıflar tarafından tekrarlanacak İstanbul Belediye Başkanlığı seçimleri öncesinde genel olarak burjuvazinin diktatörlüğünün bir yönetim, uygulama ve kendini konsolide etme biçimi olan "burjuva demokrasisinin" ve "burjuva seçimlerinin" doğasını ve Türkiye'deki siyasi hareketlerin bu bağlamdaki güncel pozisyonlarını ve yapısal özelliklerini anlayabilmek açısından kritik önemde olan yazıyı okurlarımızın dikkatine sunuyoruz.

Boş Hayalleri Bir Kenara Bırakalım!

Siz bakmayın bunların "G-20 üyesiyiz" afra tafralarına, siz bakmayın bunların "Suriye'de onbir bin kilometre kare toprak elimizde" diye caka satmalarına. Hele hele on ayda sunduğu yedi ekonomi paketiyle duvara toslayan bakan damata. Gerçeği konuşacak olursak Türkiye, gündelik hayatın koşuşturması içerisinde, insanların hayatlarından bezdiği; ekonomik organın gün geçtikçe onları boğduğu; son yıllarda görülmedik oranda akıl sağlığının dumura uğradığı; insanların betonu değil, yeşili aradığı; milyonlarca kadın ve çocuğun taciz, tecavüz ve hatta ölümlerle burun buruna geldiği; binlerce işçinin adına "iş kazası" denilen cinayetlere kurban edildiği; gençliğe Türkçü-İslamcı bir deli gömleğinin giydirilmeye çalışıldığı; bilim-kültür ve sanat alanlarında gericilik ve meta ilişkileri temelinde taklidin, klişenin, yüzeyselliğin ve hurafenin yüceltildiği, tıka basa dolu hapisanelerden 12 Eylül günlerini aratmayan korkunç haberlerin geldiği; ilhak edilmiş Kürdistan'ın taşıyla, toprağıyla, insanıyla halen kırımdan geçirildiği, bir ülkenin adıdır.

Bu karanlık tablonun baş sorumlusu kapitalist-emperyalist dünya sisteminin bizzat kendisidir. Ve hiç kuşkusuz Türkiye'nin ister İslamcı olsun ister "laik" kompradorları, devlet bürokratları, aşiret reisleri; talan savaşlarının, çevre katliamlarının ve milyonlarca insanın yerinden yurdundan göç etmesine neden olan kapitalist-emperyalist sistemin ayrılmaz bir parçasıdır. Fakat bahsi geçen hakim sınıflar arasında, rejimin niteliğinin nasıl olacağı kavgası daha da derin ve çelişkili bir hal almıştır. Daha önceden de vurguladığımız üzere 31 Mart seçimleri, Erdoğan'ın önderlik ettiği AKP şahsında, dünyadaki ve Türkiye'deki çelişkilere yönelik, İslamcı ve faşist modelin meşruluğunu güçlendirmek için bir "ara dönem" seçimi niteliğindedir. AKP bu seçimden yine birinci parti olarak çıktı ama Ankara ve İstanbul'u kaybetmesi, "imaj zedelenmesine" neden oldu. Lakin bu sonuç Erdoğan'ın önderlik ettiği AKP'nin kabul edebileceği türden değildir. Erdoğan şimdi "öne doğru kaçarak", ittifak yaptığı güçlerle olan çelişkili birlikteliğini daha fazla pekiştirmiştir - bir yandan ittifak yapmaya duyduğu ihtiyaç çoğalmışken diğer yandan böyle bir ittifakın zorunluluğundan doğan çelişkiler daha da fazla derinleşmiştir. Örneğin İstanbul seçimlerinin yenilenmesi için Bahçeli'nin icazet vermesi beklenmiştir. Özellikle son yıllarda

daha belirgin bir hal alan, hakim sınıflar arasındaki çelişki İstanbul seçimlerinin yenilenmesiyle ayyuka çıkmıştır. Bir piramit modelini andıran bu merdivenin sağ tarafının en üstünde AKP “sol” tarafının en üstünde ise CHP bulunmaktadır. Diğer siyasi partiler ise bu iki merdivene yaslanmış durumdadırlar ve bütün toplum - merdivenin solunda bulunan ilericiler de dahil olmak üzere- bu temelde kutuplaşmıştır. . Rejim açısından Moskova/Washington arası gel gitlerin artık sona eriş sinyallerinin verildiği şu son günlerde, her iki ittifak için de NATO, ABD ve AB’den yana çelişkili birliği devam ettirme zorunluluğu esastır. Öte yandan her iki ittifak sadece bir biriyle değil aynı zamanda kendi içerisinde de son derece keskin çelişkiler barındırmaktadır.

Mesela, AKP’nin İslamı, MHP’nin kafatasçılığıyla çelişmekte ama aynı oranda da her iki kuvveti, karşıt “ittifaktan” ötürü bir birine muhtaç kılmaktadır. Mesela, CHP’nin Kemalistliği HDP’nin Kürt milliyetçiliği ile çelişmektedir ama “baş düşman AKP”nin varlığı bu iki gücü zorunlu olarak yan yana getirmektedir. Burjuva diktatörlüğünün seçimler enstrümanına “taktik” gereği dahil olmuş sözde sosyalist yapılanmalar arasında ise, yine aralarındaki çelişkilere rağmen, revizyonizm ve sahte komünizm temelinde kolaylıkla ittifak eğilimleri yaşanabilmektedir. Bu tarz çelişkili birlikleri, içinden geçilen dönemin ve güncel üretim ilişkilerinin yoğunlaşmış siyasi yansımaları olarak da okumak mümkündür.

Ama bunun da ötesinde bu piramidin sol ayağını oluşturan CHP’nin asli görevi, AKP şahsında, aslında hakim sınıflara büyük hoşnutsuzluk duyan -ama bunun farkında olmayan- geniş halk yığınlarını, mütemediyen sakin tutmak, dahası onları kalın zincirlerle devletin kapısında prangaya vurmaktır. Bir “Ana Muhalefet” partisi düşünün, sürekli şaibeli seçimden bahsetsin, ama yine de o şaibeye katılmaları için kitlelere çağrıda bulunsun. İster Cumhurbaşkanlığı, ister 31 Mart Yerel Seçimleri’nde olduğu gibi, kâh “adam kazandı” diyerek, sahte hayallerle aldattığı seçmeni “hayal kırıklığına” uğrutup, ortada bıraksın; kâh kazandığı belediyenin elinden alınıp, kendisinin de benimsediği yasal, “demokratik” yollardan kayyum atanması karşısında, esip gürledikten sonra, durumu sineye çekip, kitlelere bir kez daha yenilenecek seçime bu sefer “daha güçlü katılmaları” için çağrıda bulunsun. Hatta bir “Ana Muhalefet” partisi düşünün ki, lideri, neredeyse linç edilsin, sokağa çıkıp, durumu protesto etmek isteyen kendi parti örgütlerine bile “Asla!” desin ve sonra da esip gürllediği Cumhurbaşkanı ile birlikte aynı karede poz versin. Tüm bunlar bir yandan CHP’nin AKP ile arasındaki çelişkilerinin danışıklı dövüş olmadığını fakat aynı zamanda da, “Türkiye Cumhuriyeti’nin” çıkarları doğrultusunda, rejim açısından nasıl uyuşturucu bir rol oynadığının kanıtıdır. Çok büyük bir ihtimalle CHP bu rolünü, 23 Haziran sonrasında, İstanbul’u kaybetse dahi oynamaya devam edecektir. Ve bu seferde boş umutları, İmamoğlu’nun olası bir Cumhurbaşkanı adayı olarak 2023’e havale etmek isteyecektir. Ne var ki, “devletin” selameti ve bekası için CHP’nin tüm bu çabaları; rejimin,

kaossuz, istikrarlı bir piramit hayalleri için yetmeyecektir. Zira piramidin her iki dayanağı da üzerinde durdukları “merkezin” neden olduğu derin toplumsal çelişkilerden ötürü, o piramidin bizzat “merkez” tarafından taşınmasını zorlaştırabilir. Böylesi bir durum ise sistemin çökeceğinin değil ama hakim sınıfların işlerin akışı sonucunda oluşturdukları “piramit” modeli iskambil kalesi gibi ne denli çökme tehlikesi barındırdığını ve yerine “merkezin” yaşaması için gerekirse, açıktan tek parti sisteminin bile bir opsiyon olarak kullanılabilmesi ihtimal dahilindedir. İşte böylesi bir ortamda, 16 yıllık AKP iktidarının, geniş halk kitleleri üzerine kendi Osmanlıcı - İslamcı toplum modelini dayatırken ve kelimenin tam anlamıyla onları betona boğarken, halk yığınlarında oluşan meşru kin ve öfkeyi, CHP, kendine “sol” diyen başka güçlerle birlikte, boş hayaller ve vaadlerle seçim mitolojisi sayesinde dumura uğratmaktadır. Hatırlanacağı üzere, [“31 Mart Bağlamında, Seçimlerin Doğası, Sınırlılıkları ve İhtiyaç Duyulan Büyük Meydan Okuma!”](#) başlıklı yazımızda şöyle demiştik:

*“Bir şeyin doğasını yani bütünü itibariyle metabolizmasını, nasıl hayat bulduğunu nelerden güç aldığını ve neleri güçlendirdiğini tam olarak ne olduğunu söylemeden, o şeyi, a priori bir biçimde ‘hizmet edebilecek bir araç’ olarak görmek tamamen metafizik bir yaklaşımdır. Ve seçimlere dair izlenen bu yanlış yaklaşım, demokrasinin diktatörlüğün karşılığı olduğu anlayışı gibi, demokrasiye dair de izlenir. Halbuki demokrasi, ilk çıktığı andan bu zamana kadar hep bir sınıf diktatörlüğüdür, bir sınıfın diğer bir sınıf üzerindeki hakimiyetidir. Mülkiyet (burjuva) hakkının temel ve çekirdek hak olduğu ve proleterlerin işgüçlerinin sermaye tarafından alınıp satılan, mübadele edilen birer metaya indirildiği bir toplumda, insanlar atomize edilmiş bir şekilde parçalanmışlardır. ‘Adalet’, ‘eşitlik’, ‘demokrasi’ gibi evrensel olarak dillendirilen beyannameler, esas itibariyle bu üretim ilişkilerinin temelinde yatan çelişkiyi -üretim aşırı derecede toplumsallaşması ve bunun şahsi temellük temelindeki gasbını- rasyonalize etmek, için ‘halk iradesinin’ tecelli olduğu söylenir. Ve bu, burjuvazinin feodal toplumu eleştirdiği şeye benzemenin bir diğer biçimidir. Nasıl ki burjuvazi, feodalizmde ileri sürülen ‘kralların ilahi hakkı’ önermesini ‘saçma ve uydurulmuş bir yönetme hakkı’ olarak eleştirmekte haksız sayılmazsa, ‘demokrasi altında, seçimlerin halk iradesini temsil eder’ anlayışı da uydurma bir saçmalaktan başka bir şey değildir. **Bob Avakian**’ın da söylediği üzere;*

‘Şimdi, burjuva döneminden biraz uzaklaşıp ona meselelerin gitmesi gereken ve gidebileceği - gitmeye mahkum olmadığı, ama gitmesi gereken ve gidebileceği - yerin tarihsel perspektifinden bakarsak, burjuva demokrasisinin büyük tilsiminin, yani seçimlerin ve yönetilenlerin kendisini yönetenleri seçme hakkının gerçekte, burjuva toplumun işleyişi içinde, kralların ilahi hakkından daha fazla mutlak meşruiyete sahip olmadığını görebiliriz. Bu sadece, yönetici sınıfın ihtiyaçlarının ve çıkarlarının bu özel toplum tipinde ortaya

konulmasının başka bir biçimi ve - burjuva siyaseti ve seçimlerin kontrolüyle birlikte - yönetici sınıfların çıkarlarını korunup güçlendirilmesini sağlayan bir mekanizmadır. Bu, kralların ilahi hakkının onlar tarafından geliştirilmiş versiyonudur:

DEMOKRASİ, SEÇİMLER, gerçekte onların versiyonudur. Bu, belli bir sistemin yapışık mitolojisidir. Mitoloji olan şey seçim yapmaları değildir, mitoloji olan, seçimlerin taşıdığı anlam ve sonuçları hakkında söylenenlerdir. Gerçekte seçimler, 'halkın' 'iradesinin' veya 'egemenliğin' bir ifadesi değil, kapitalist sınıfın toplumda yönettiği ve ezdiği sınıflar ve gruplar üzerindeki sömürsünü ve tahakkümünü, diktatörlüğünü sürdürmesini sağlayan sürecin ifadesidir."

Bugün Türkiye'de en acı gerçek, çaresiz insanların olmayacak şeylere bel bağlaması ve daha bilinçli olanların da bu çaresiz insanlara alkış tutuyor olmasıdır. "Nefes almak", "iktidar katında bir gedik açmak", "devrimci taktik" yapmak, "yığınlardan kopmamak" adına umutlar, hayaller, arzular götürülüp, kanlı bir geçmişe sahip hakim sınıf partisi CHP'nin kör kuyusuna boca edilmektedir. Bu suç işlenirken "gerekçe" de çoktan hazırdır: "Dervimin şartları yok", "devrimci fikirlerin alıcısı yok", "somut şartların somut tahlili", "Lenin'de Duma'ya girmemiş miydi?" vs.

Oysa yoldaş **İshak Baran**'ın da dikkat çektiği üzere:

"Görünümün altındaki gerçeğe nüfuz edip onu kavramak - bölgedeki ve şimdi Türkiye'deki çirkin ve tahrip edici gelişmelere yol açan derinde yatan çelişkilerin nasıl aynı zamanda köklü bir devrim için maddi temel teşkil ettiğini görebilmek - komünizm bilimini gerektirir. Bugün bunun anlamı, dünyayı kavramak ve değiştirmek için gereken daha bilimsel bir yaklaşım ve metoda ilişkin olarak Bob Avakian'ın gerçekleştirmiş olduğu çığır açıcı ilerlemeyi idrak etmek, anlamak demektir..." Zira, Bob Avakian'ın Yeni Komünizmi bizlere, eski ezberlerimizin neden olduğu, "komünizm" adına burjuvaziyle, "mülkiyetin hakkı" anlamına gelen, "benim hakkım", "benim hukukum" diye yarışmak yerine bilakis, "kim için" ve "ne için" sorusunu sorarak, komünist devrimin, tüm insanlığı zincire vuran kapitalist üretim ilişkilerinden, bu üretim ilişkilerinin üzerine bina edilmiş gerici, geleneksel tüm düşüncelerden ve sosyal ilişkilerden, radikal, köklü bir kopuşun yapılması için gerektiğini söylemektedir. Burjuva diktatörlüğünün kati surette reform edilemeyeceğini ama mutlaka yıkılması gerektiğini döne döne vurgulayan Yeni Komünizm, işçi sınıfı da dahil olmak üzere tek tek kimliklerin değil - geniş halk kitlelerinin burun buruna geldiği her bir özgül alanda, toplumun tüm gözeneklerine girerek, bu baskı ve sömürü düzeninin kapsayıcı eleştirisini ve teşhirini yaparak- tüm bu insanların ortak düşmana karşı komünist devrimin bayrağı altında toplanmalarını sadece arzu etmekle kalmaz, onları bu mücadeleye katılmaları için teşvik eder. Yanlış teori temelinde, kafasındaki silahlı veya silahsız ekonomizm fantezilerinin hayal

dünyasında “kitlelerin bir gün kendiliğinden ayağa kalkacağını” veya ayağa kalktıkları takdirde “öncülerini aramaya koyulacaklarını” hatta ve hatta, “biz ayaklandık, buyrun gelin bu ayaklanmanın başını çekin” diyeceklerini bekleyip, hüsrana uğrayıncada “devrimi denedim, olmuyormuş, en iyisi mi ben kendime burjuvazinin meclisinde bir sandalye kapayım” tasfiyeciliğini yapmak yerine; Yeni Komünizm, toplumdaki keskin çelişkileri gerçekten görüp, olabildiğince o çelişkilerin içine doğru girip, o çelişkilerin bağrından, ısrarla, devrimin gerçek potansiyellerini bulup çıkartmayı esas alır. Bu ve buna benzer bir dizi nedenden ötürü, yoldaş Baran’ın da dikkat çektiği üzere: “Ortadoğu’daki ve dünyadaki duruma tahammül edemeyen herkesin acil olarak komünizmin bu yeni sentezi hakkında kendilerini bilgilendirmesi ve yeni sentezi kavrama cebelleşmesine girişmeleri ihmal edilmeyecek bir ihtiyaçtır. Türkiye’de ve başka yerlerde, yeni sentezde ustalaşmak ve onu kullanmak için mücadeleye girişecek çekirdek grupların, devrim için bir hareket ve - bu hedef ve kavrayışla giderek artan sayıda insan mücadeleye seferber ederek - devrimci insanlar üretme görevini üstlenecek öncü bir güç yaratmaya kendini adayacak insanların - hızlı bir şekilde - ortaya çıkması gerekmektedir.

Bugün halkı ezen durumun içinde yatan devrim ihtimallerini ortaya çıkarabilmek, onlar üzerinden harekete geçebilmek ve devrim potansiyellerini yakalayabilmek bu şekilde mümkündür.”

[Free Download WordPress Themes](#)
[Download WordPress Themes Free](#)
[Download Nulled WordPress Themes](#)
[Download Best WordPress Themes Free Download](#)
[free online course](#)
[download huawei firmware](#)
[Premium WordPress Themes Download](#)
[free download udemy course](#)